

עפ"א 2924/03/23 - הרפסודיה הלבנה - אילת בע"מ נגד מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה, יצחק בן דוד (בנדה)

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"א 2924-03-23 הרפסודיה הלבנה - אילת בע"מ נ' (בנדה) ואח'

מספר בקשה: 5

בפני מבקשת נגד משיבים	כבוד השופט אלון אינפלד	הרפסודיה הלבנה - אילת בע"מ ע"י ב"כ עו"ד פורטן, עו"ד זליגר, עו"ד בנוביץ
1. מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה		
2. יצחק בן דוד (בנדה) באמצעות פמ"ד (אזרחי) עו"ד תהילה שמשון		

החלטה

המבקשת עותרת לעכב ביצוע החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופטת נועה חקלאי, סגנית הנשיא), מיום 16.1.23 בה דחה בית המשפט הבקשה לבטל הצו שניתן על ידי מר בן דוד, סמנכ"ל בכיר פיקוח ואכיפה במשרד להגנת הסביבה, לפי סעיף 9 לחוק שמירת הסביבה החופית, התשס"ד - 2004, להסיר את מבנה הרפסודה הלבנה העוגן סמוך למרינה באילת, ולנקוט אמצעים להשיב הסביבה החופית לקדמותה.

הבקשה היא לעכב ביצוע עד ההכרעה בערעור אשר הוגש על החלטת בית משפט קמא.

מובהר כי הרפסודה הלבנה היא משטח צף בעל יכולת שיט. מזה כארבעים שנה, הרפסודה מעוגנת באופן קבוע בסמוך למזח באילת, ונתמכת על ידי רגליים הידראוליות. הרפסודה נועדה, ואף שימשה בעבר לתקופה מסוימת, לפעילות נופש וביילוי, דוכני מזון ושעשועים, כהמשך למתקני הביילוי האחרים באזור חוף אילת.

החלטת בית משפט קובעת כי צו הפינוי הוצא כדין; כי הצו מוצדק בשל גרימה בעבר וגרימה מתמשכת של שינוי ניכר בהתפתחות הטבעית של הסביבה החופית; כי למרות שהרפסודה עוגנת במקום עשרות שנים לא ניתן לומר כי היה שיהוי לא הוגן בהוצאת הצו, נוכח ההליכים המשפטיים ונסיגות ההסדרה שננקטו בעבר; כי יש לדחות את טענת המערערת בדבר הסתמכותה על מצגי הרשות, נוכח החלטות חוזרות הדוחות נסיגות הסדרה שונים; כי הצו מידתי וכי יש לו הצדקה.

הבקשה לעיכוב ביצוע מכוונת בעיקרה ללוח הזמנים אשר קבע בית משפט קמא בהחלטת. היינו, להעביר עד יום 1.4.23 התוכנית בדבר אופן סילוק הרפסודה מן המקום (המועד לעניין זה עוכב ארעית עד ליום 10.5.23); להשלים הפינוי עד ליום 1.8.23 ולהשיב המצב לקדמותו עד ליום 1.9.23.

טענות הערעור רבות ומגוונות, ובין השאר נטען כי ההליך המנהלי שננקט על ידי הרשות אינו ההליך המתאים בהעדר אפשרות לדון לעומק בסוגיות השונות הנוגעות לזכויות המערערות; כי זכות המערערות שיתקים דיון מעמיק בטענותיה לגופו של עניין, בפני ערכאה ראשונה בהליך מתאים; כי כול פעילות המערערות נעשתה עד היום בתום לב; כי רכישת הרפסודה נעשתה בעידודה של עיריית אילת; כי המערערות השקיעה כספים רבים ברפסודה על יסוד מצגים של הרשויות וראוי למנוע מצב בו השקעתה תרד לטמיון; כי אמנם הרפסודה אינה פעילה כעת בהעדר רשיונות מתאימים לפעילותה, אולם ערב מתן הצו עמדה המערערות "כפסע" לפני אישור התוכניות להסדרת הפעילות במקום, לאחר המלצת גורמי מקצוע ורשויות שונות לאשר הפעילות; כי התכנית האסטרטגית לחופי אילת משנת 2014 יכולה לשמש בסיס לקידום תכנית מפורטת להפעלת הרפסודה כאטרקציה תיירותית; כי הפעלת הרפסודה תביא רווחה לעסקים אחרים בעיר אילת לרבות ענף המלונאות; כי פרנסי העיר אילת, לרבות רשויות הנמל, הביעו ערב הצו תמיכה בהשבת הרפסודה לפעילות; כי לאחר מתן הצו פעלו הרשויות בחוסר תום לב עת סרבו להתדיין על פשרה בדבר פעילות הרפסודה ועמדו על פינויה בלבד; כי השטח עליו עוגנת הרפסודה צמוד למרינה המלאכותית וממילא רחוק מלהיות "סביבה טבעית" הניתנת לשיקום; כי בכל מקרה התכנית היא לאפשר עגינת כלי שיט באזור כך שאין מדובר בהשבת הטבע לקדמותו ולפיכך צו להגנת הסביבה הטבעית אינו ראוי, ואינו כלי הולם להכרעה במחלוקות; כי מתן צו לאחר 40 שנות עגינה מהווה שיהוי חריף, ולפיכך אין הצדקה לצו מנהלי בנסיבות העניין; כי מכיון שהפעילות שותרה לפני כניסת חוק שמירת הסביבה החופית לתוקף, אין סמכות למתן צו לפי החוק; ועוד נטען כי גם היום הסיכויים להסדרת הפעילות טובים, ולפיכך אין הצדקה להורות על פינוי הרפסודה מן המקום.

במסגרת הבקשה לעיכוב ביצוע נטען כי סיכויי הערעור טובים, ומכל מקום מאזן הנוחות נוטה בבירור לטובת המערערות, שכן פינוי הרפסודה בפועל יגרום לה לנזקים בלתי הפיכים, בעוד כל אשר היא מבקשת היא השארת המצב הנוכחי על כנו עד הכרעה סופית. לתמיהת בית המשפט מדוע לא ניתן לכל הפחות להגיש תכנית פינוי, נטען כי בפועל המערערות החלה בהכנת תכנית הפינוי, אך נדרש זמן רב להשלמתה. נטען כי הכנת תכנית הפינוי תאריך זמן רב, נוכח המורכבות הטכנית הרבה בפעולת הפינוי, המצריכה תיאום בין גורמים רבים, ונוכח הצורך למצוא מקום חדש לאפסון הרפסודה.

המערערות ביקשה לחלופין לדחות את מועד הגשת התכנית ליום 1.7.23, שכן ממילא ביצוע התכנית נקבע על ידי בית משפט קמא ליום 1.8.23.

המשיבה מתנגדת לעיכוב הביצוע בכל תוקף, ואף טוענת כי הגשת הבקשה, כשלעצמה, מבטאת חוסר תום לב. הודגש כי כבר נפסק עוד בשנת 1998 כי הרפסודה הלבנה היא מבנה הטעון היתר לפי חוק התכנון והבניה, אשר אין עליו היתר; כי למערערות אין זכות קניינית בקרקע עליה מיוצבת בפועל הרפסודה; כי המערערות "גררה רגליים" בניהול ההליך בבית משפט קמא על מנת לדחות את מועד הפינוי; וכי העובדה שהרפסודה עומדת שנים רבות במקום היא לחובת המערערות ומבטאת את מחדליה, ולא לחובת הרשות כטענת שיהוי.

נטען כי סיכויי הערעור אינם טובים באשר התקבלו כל טענות המדינה העובדתיות והמשפטיות; נקבע כעובדה כי נגרם נזק לסביבה החופית בשל נוכחות הרפסודה; נמצא שסיכויי ההסדרה אפסיים נוכח החלטות ישנות והחלטות עדכניות של הרשויות המתאימות; בית משפט קמא שוכנע שאין דרך הולמת יותר לשמירה על הסביבה החופית; הכלל הוא שאין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים מסוג זה, ואין עילה לעשות כן במקרה זה.

עוד טענה המשיבה כי נוכח סיכויי הערעור הקלושים אין נפקא מינה למאזן הנוחות, אלא אם מדובר בנזק שאינו בר

תיקון, כאשר כאן ניתן לפצות על הנזק בכסף, ומכל מקום נטען כי מאזן הנוחות נוטה נגד המערערת. ראשית, המערערת אינה מצביעה על זכות מוקנית להשארת הרפסודה במקומה; כי אינטרס הציבור עדיף מהאינטרס הקונקרטי של המערערת; כי יש אינטרס ציבורי עמוק בשמירה על הסביבה החופית; וכי אין סיכוי מוחשי שיתממש החזון לשיקום הרפסודה כך שלא ייגרם נזק בהקדמת הפינוי על פני דחייתו.

עוד מצביעה המשיבה על כך שממסמכי המערערת עולה כי החלה את ההליך לתכנון הפינוי רק לאחר שבית המשפט החליט שיש להתייחס לנושא זה ביום 19.3.23; כי הזמנים שניתנו על ידי בית משפט קמא היו ארוכים מאוד והיו צריכים להספיק לביצוע המשימה; כי אין צורך באפסון הרפסודה לאחר פינויה; וכי לכאורה הפתרון הזול יותר יהיה לפרקה באשר אין לה רשיון שיט נכון להיום.

המערערת בתשובה לתגובה ביקשה לדחות טענות אלה, עמדה על תום לבה שהרי נוכח הצווים השונים שניתנו נגדה היא משלמת על עגינת הרפסודה מבלי להפיק ממנה כל רווח. עוד טענה שיש תוכניות קונקרטיות ישימות, אשר ניתן יהיה לבצען כדין אם יבוטל הצו.

דין:

לאחר עיון בטענות הצדדים, מבחינת סיכויי הערעור, איני סבור שהערעור כמעט מופרך כטענת המשיבה. לכאורה יש בטענות המערער, בעיקר במישור הסמכות וההליך המתאים להשגת הפינוי, כמה טענות המצריכות קשב וצריכות דיון.

יחד עם זאת, אין מדובר בערעור שסיכויי הטובים בולטים על פני הכתובים, רחוק מכך.

מבחינת מאזן הנוחות, בשים לב לכך שמדובר במציאות עובדתית פיזית העומדת שנים רבות, אין דחיפות בשינוי המציאות על פי פסק הדין. מאידך גיסא, יש ממש בטענת המשיבה כי ככל שראוי לפנות נוכח האינטרס הציבורי, ראוי היה לעשות כן שעה אחת קודם.

האיזון יימצא בכך שבכל הנוגע לתוכניות הפינוי - שאמנם יעלו ממון רב להכין אך אין מדובר בהון עתק כמו הפינוי הפיזי - הבקשה נדחית. לעניין זה, הכלל לפיו אין בעצם הגשת ערעור כדי להצדיק עיכוב ביצוע יעמוד על כנו.

לענין הפינוי הפיזי והשבת השטח לקדמותו, ייעשה מאמץ להכריע בערעור זמן סביר לפני המועדים שנקבעו בפסק הדין לפינוי בפועל. כמובן, שככל שהערעור לא יוכרע, יהיה נכון לבחון עניין זה מחדש, בין השאר תוך התחשבות במאמצי הצדדים לקדם ביעילות ובתום לב את הדיון בערעור.

אשר על כן, בשלב זה, המועדים להשלמת הפינוי (עד ליום 1.8.23) והשבת המצב לקדמותו (עד ליום 1.9.23), ישארו על כנם.

אולם לעניין החובה להעביר בהקדם תכניות בדבר אופן סילוק הרפסודה מן המקום (מועד שנקבע במקור ליום 1.4.23 ועובד ארעית עד ליום 10.5.23), חובה זו במקומה עומדת.

אולם, נוכח מועד מתן החלטה זו, ועל מנת לאפשר השלמת התוכניות להגשתן בפועל, נדחה מועד ההגשה ליום 21.5.23.

יוזכר לצדדים כי הערעור קבוע לדין לגופו, ביום 31.5.23.

ניתנה היום, י"א אייר תשפ"ג, 02 מאי 2023, בהעדר הצדדים.